

21

روزنامه

روزنامه

A ho j kamarádi,

tajná správa rozhlédla se po všech campech a kamarádských místech: Manila-ve Filipínách hlavně našlo se začalo výroční zasedání ministrů zahraničních věcí jihovýchodní Asie /ASIAN/,....., pozornost fotbalových fanoušků se již neupírá k Mexiku,..... motoristé pozor - začaly práce,....., Mělo otevřelo novou výstavu- v galerii na Městku vystavuje V. Vlnářová tapiserie,.....

takže raději snova

AHOJ KAMARÁDI

vítáme vás na stránkách dvacátého prvního čísla trampského objektivního Routníku. Po měsíční přestávce se opět budeme snažit přinést do vašeho srdce trochu pobavení, poznání, zamyšlení a snad i radosti nad společně vytvářenými stránkami vašeho trampingu.

Linky Rudy Routník občas jsou již shromažďovány, proto prosíme všechny čtenáře o včasnost odeslání vždy stoje jako kamarádka, jen tak se může zaručit, aby kamarádi dostali vždy každé číslo vydaného objektivního.

A se vám plní každé číslo: končí se příběhem stopařství, písně Heřtělky a M. Ryvalů, koutek proze, deklamace rozhovoru s Marko Jermákem, brešlený humor, další část soutěže o znalostech té naší země, rubrika se se stalo na osadách, foto, kreslené věci.....

Takže pěkné poštovníčko přeje

Unie Solitaria

PTÁCI

TEXT:
HUDBA: ŘEŠETLÁK

C Ami G7 C G7

1. Ptáci při-po-mí-na-jí pí-seň, co chceš zpí-vat,
2. Ptáci vů-bee ne-zna-jí lži a smutky v du-ši,

C Ami Dmi G7 C

v mracích ti-že tá-ta-jí, může se jen dí-vat...
černé vrá-sky ne-ma-jí, někdy a-le tu-ší...

G7 Refrén:

C G7 C G7

Že se sl-zy roz-ku — tá-li a že někdy du-še pá-li...

C Ami Dmi G7 C (G7)

Ptáci jaro če-ka — jí, až k nám přijde z da-li...

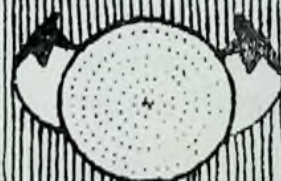
3. Ptáci zpěvem hovoří,
když jdem lesem sami,
až se oheň rozhoří,
tak usednou s námi.

4. Zpívají nám o zemích,
kam každý z nich létá,
a o cestách podzimních
třeba na kraj světa...

Kať: Bílou stran už slunce zlatí,
tehdy když se noci krátí...

Jaro přijde jako smích,
s ptáky se zas vrátí...

(do ztraceno)

Talisman

Jeff se uvelebil na dřevěné lavici a natáhl nohy pod protěží sedadlo. Na chvíli zavřel oči a nechal se unášet příjemnými představami. Koshřtaný vlásek se pomalu sunul od stanice ke stanici a slunce občas nakouklo přes křídla lesů do špinavého okénka dýchavičné lokálky. Ze země ho vytrhl veselý smích a hlaseitý hovor. S nechtutí otevřel oči a - strnul. Ze vagonu nastupovala jeho parta - kluci a holky v modrých, s uškami a totolínami na zádech. Co teď? Štěstí už nemůže a zase bude vystavován těm nepříjemným otázkám, zase to vysvětlování, při kterém chybí slova...

Ne ano, jede za děvčetem, to se přece stává každému. Ne, jeho dívka není vandračka, ale je moc hodná a milá. Nemůže jí přivést mezi ně, necítíla by se mezi nimi dobře, ona je prostě jiná a behánel tramp ji nabaví. Pravda, a těšit se srdce se zřeteli sobotních čandrá, ale se pro to natrápí, ještě teď ho bolí vzpomínka, ale co dělat - srdeční záležitost je příliš silný magnet.

Jeff se v duchu vrátil o pár měsíců dozadu, kdy byl postaven před velkou životní dilemou - buď vandr a kamarádi, nebo ona - Jelka. Trápil se, přemýšlel o řešeních, která by uspokojila obě strany, ale nakonec se musel stejně rozhodnout. A Jelka ani na chvíli nespochybavala, že se rozhodl pro ni. Kamarádům to nedokázal vysvětlit, sdělně nedovedl to zdůvodnit ani sám sobě. Bude mu stonala po volných odpoledních, po večerech a obmě o stiscích kamarádských dlaní a přesto každou sobotu obložen do svátečních šatů kořsal loučavou lokálkou za Jelkou, která to vše přijímala jako něco naprosto samozřejmého, která nechtěla jeho sdělné pohledy po chlopcích v sukáčcích a která byla přesvědčena, že není nic příjemnějšího než den strávený v ulicích města.

A teď když sedí trapný ve svých světlých šatech a naplněný smutkem a nečekaného setkání i s připomínkou toho, čeho se zřekl. Jak rád bych vystoupil s nimi na maličký zastávce a blábol zručnou cestou k domu, jak by mu bylo dobře uprostřed jejich kruhu. A Jelka? Za ne, je to ošklivější, musí za ní a právě za tyhle hezké chvíle a ní musí platit takhle trutou dan.

Utichla kytařa i smích, vagon se vyprázdnil a Jeff sedl opět sám ponořen do svých myšlek, s ohledivou náplastí kůže na srdci bolavém touhou. Sáh do kapsy a vytáhl malé červené srdíčko z plaménka a křehčanský zlatý kotlíček. Na druhé straně bylo vypáleno jediné slovo - *LOVE*. Bala mu je minulý týden - svůj talisman pro štěstí. Vyprávěla mu dlouhé historky o tom, jak je dostala jako dceru malá holka od jakési tajemné ženy, jak jí vždycky pomáhala s nemocí a že se stalo součástí její samoty. Bala mu je na důkaz své lásky a Jeff nespochybval, že je to důkaz velice přesvědčivý. Vzdala se bezpečné záruky svého štěstí, své víry, která ji provází řadu let, v jeho prospěch.

Samotně! Jedná nadřadě, sním písmen na skloněné tabuli, ale černě hledí zručnou postavu Jelčinu. Ať jí něco zřeklo doma. Jeff ještě jednou zalovil pohledem ve skupince šokajících a pak rychlým krokem vyběhl k uličce rodinných vlek.

Místo Jelky mu otevřela její matka. Vypadala poněkud překvapená, ale pak mu vysvětlila, že Jelka musela odjet na jakési školní a že mu určitě napíše. Když odcházela, uviděl u zehrady hezkého černošského chlapce a zdálo se mu, že zablýhl Jelčinu světlou blůzu minot za rohem desku. Ale ne, to není možné, Jelka je přeci více světečko - teď jí bude všude v každé dívce ... Vždyť se na ní tolik těžil a bude to jeho první sobota bez ní.

Unavený, smutný a hladový nastoupil večer do spáčeného vlaku a po chvíli vzhání se posadil vedle černošského hochouna v bílém obleku, který se zablýhl u Jelčiny domova. Mladík se tvářil velice spokojeně a občas přelétl jeho oblíbený blažený úsměv. Jeff jej pozoroval s rostoucí podrážděností a jeho smutek z neaplňené dne přerostl v neuvěřitelnou nenávisť proti spokojenému krámu.

Pen sáhl rukou do kapsy a se salibem se políval na svou dlan. Jeff se trochu naklonil a sáhl jakoby ho opatřil. V mladíkové dlaní leželo malé červené srdíčko, přesně takové, jaké svíral Jeff ve zpodení dlaní a poslední paprsky zapadajícího slunce se v barevném spektru odrážely od nápisu z pěti písmen - Jelka.

ANTHONY MICHAEL TOM

zajíc polní

Zajíc polní obývá celou Evropu, je velmi neobvyklým a pro myslivce a hospodářství nejdůležitějším zvířem.

Ze jící žije většinou samotářsky, převažuje u nich většinou noční aktivita, pouze v období hony je lze vidět v pohybu celý den.

Biologie: zajíčky jsou plné 42 - 44 dnů. Ve vrstě bývají 2 - 3 zajíček, nejvíce samců. Bylo zjištěno, že zajíček může být oplodněn i když je už plný, takže pak není v sobě dvojí zárodek, čili zajíček může mít v jednom roce 3 - 4 vrhy.

Malí zajíček jsou hned samotáři a vidí. Matka je hoší 3 - 4 týdny. Malí za-

jíček bývají často samí, matka se k nim vrací jen tehdy, aby je nakojila.

Zajíci pohlavně dospívají v šestém měsíci života, takže zajíčky z prvních vrhů mohou mít ještě ten rok mláďata.

Zajíc je velmi silné zvíře, staří zajíci nemají své stanné místo po několik let. Přirozenou ochranou zajíce je rychlý útek, ale někdy se přikrčí v polechu a snaží se uplynout z okolů. Žiló zajíci prozrazuje bělice. Přední běhy se uplatňují jako opora pro odraz zadních, silnějších a delších běhů.

Zajíc patří mezi býložravce - vyhledává zelené listnaté, ale i ověsy, někdy se pustí i do ovocných stromů jako jsou jabloně, kterým ohryzává kůru.

Něco málo z vyprávění, co obyčle bývá literatura utajeno.

Sajčka dokáží v době, kdy už jsou její potomci na světě, dokonale sníst případné nepřítele. A to na cestě ke svému králíku, tedy správně řečeno polečku. Již z dálky kliškuje a včelijak se vrací a zdánlivě bezúčelně běhí seš, aby úkryt mladých zůstal neprozrazen. Takto dokáží dokonale sníst i stádoňého lovače či stopaře, rovněž i lovecký pes musí být obdařen mimořádnou vytrvalostí, aby polech našel.

Bez odborných názvů a výtě chorobopopisných det vám ve skratce řeknu něco o vlivu c hemizace na stav a čistotu sajček. V poslední době vlivem dusíkatého hnojení se u sajček zřetelně projevuje choroba - tláňová dušení - nejvýraznější stádce živého sajčka takto postiženého - je osidblý jedinec, kterého je možno chytit do ruky.

králík divoký

Divoký králík se od sajky liší sburváním jeho barva je modročáá až šedo- hnědá. Je menší než sajka, zavalitější, má kulatou hlavu a poněkud kratší aleba. Patří předešlím mezi menší zvířata a je určtější než sajka.

Životnost u králíků samiček trvá jen 22 - 32 dnů. Vrhly jsou 3 - 4 do roku někdy i 5 - 7. V jednom vrhu bývá 4 - 8 nejčte však až dvanáct malých králíků.

Mladá se na rozdíl od sajky rodí holá a olopá - prohládnou až 10 dní po narození. Po šesté týnech sají vrt už jako dospělí králíci. Pohlavně dospívají podobně jako sajky v 5 - 7 měsíci života. Králíci samice vrhají na začátku roku nívá ještě tři roční mláďata.

Králík se vyhrabává nery a proti sajce žije i v početných koloniích, potrava je stejná jako u sajky ale vzhledem ke způsobu života v koloniích, kdy se králíci partvají na mnoha menší pleče než sajci, tím působí mnohem větší škodu.

připravila

T.Š.Čipínek

čerpáno z:

Želka dy myslivosti
Myslivecká příručka
Malé myslivost

V dalším čísle se dozvíte něco málo o sajčích
o kurních, a to kurně lesní a kurně skalní.

ROZHOVOR

L. M. Čermákem

VAR

Přejdeme k dalšímu dotazu: Jak to vlastně vypadalo v pravěku Zelenáčů?

Pravěk Zelenáčů? Na to jsme vlastně narazili už tam u Smaragdového jezírka, kde jsem potkal Vyčítala a Šimka v březnu roku 1960. Vyčítal hrál na kytaru, já už jsem hrál na banjo - sice na tenorový a Šimek hrál tenkrát taky na kytaru. Takže k těm jejich kytarám jsme přidali banjo a hráli na vandrech. Tenkrát jsme už opouštěli starý trampský písničky a někdy v tu dobu nebyly ještě známy kyvolovky, tak jsme se zblábili v písničkách typu americký lidový poezie ze zpěvníku "Tam kde teče Mississippi". Tenkrát to ještě nebyl bluegrass, nýbrž takové lidovky, které sem nesl Sieger. Čili hráli jsme takhle. A až teprve v roce 1965-66 jsme začali jako Zelenáci, tedy tenkrát ještě Greenhorni, koketovat s bluegrassem, kterou jsme hráli tak nějak do roku 69 - 70, než jsme se komercionalizovali příchodem steel kytary a bicích nástrojů.

Čili to už jste hráli profesionálně?

Profesionálně jsme hráli asi tak od roku 1970 - 71, protože není přesný datum, kdy jsme začali být profesionální, protože někteří členové měli svobodné povolání a jiní opouštěli své zaměstnání v průběhu toho, jak narůstal příjem se Zelenáči. Dá se však říci, že asi tak v roce 1971 jsme byli už úplní profici.

Když jste tedy začínali s tou americkou lidovkou, tak jak to tenkrát u nás vypadalo s muzikou, kromě těch starých trampských písniček ovšem?

Kromě nás existovala kapela Old Western, kterou už asi dneška nikdo nezná. Ta vznikla asi kolem roku 1965. Ovšem ta nehrála ani country ani bluegrass. Byla to spíše trampská píseň trochu šarounatá do country. Když hráli, měli na hlavách klobouky-stetsony, opasky s revolvery a řádili na banja a kytary. Já se tomu dnes směju, ale tenkrát ty znalosti, jak se má hrát bluegrass nebo country nebyly. Takže se dá říci, že ten kdo měl na hlavě stetson a hrál na banjo, že hrál country. Takže to byl ten Old Western. No a ani v roce 1965 už myslím, že existovali Rangers. To bylo asi všechno....

Čili se dá říci, že vy jste u nás tenkrát s bluegrassem začínali?

Myšlím, že ano, že mi snad nikdo nebude mít za zlé, když to tak řeknu.

Který s dnešních Zelenáčů nebo Zelenáčů let 60-70 má trampskou minulost? Mám na mysli klasickou sestavu, když jste ještě hráli s Michalem Tučným?

V tu dobu tam hráli: Vyčítal, Šimek a já a my jsme vyrobili z trampeský osady. Čili Tušnej no, Hoffmann ne a další taky ven nejezdili. No, možná, že někdo z nich jezdil někde na chatu, ale vyloženě a úmrtnou, spát pod širák a na své campy, tak to jsme byli pouze my tři.

A kdo to vydržel do dneška? O tobě to vím, přece jsem tě potkal s uzlou tam ve vlaku, ale co další?

No do dneška....je mi blbě o tom mluvit, jsem vydržel pouze já. No a ještě teďka v posledních letech vyjždí trochu Vyčítal, ale takovým tím svým svérázným způsobem, odlišným od toho, jak jezdí my a našima lidma.

Vy jste se také objevili na Portě. Neuvažujete se tam někdy vrátit, podívat se tam?

Takový tendence byly, ale bohužel neupřísný. Ne nechci to teď říkat, ale budiš..... Uvažovalo se jet na Portu spíše z toho důvodu, aby ty lidi, kteří už na nás nechoď si nás znovu posílili, že ještě existujem. Ale já jsem to odmít, protože mi to připadá, že budeme-li dělat muziku, která je dobrá, kterou by chtěli lidi vzít za svou, tak mají příležitost si jí porlechnout na desce a nebo se ty písničky naučit jeden od druhého, jako se naučili naše starý písničky, který považuju za dobrý. A jestli se pojedeme ukázat na Portu, že ještě existujeme, nás nepomůže a já bych tímto způsobem na Portu ani jet nechtěl. Jinak jsme na Portě hráli, když začínala, to znamená asi v 67 a 68 roce. Tenkrát jsme tam dopadli dobře a Porty nám dodnes doma z té doby. A od té doby jsme na Portě nehráli. A myslím, že tam nehrála žádná z profesionálních kapel. Snad jako hosti. Nakonec by taky bylo divný, kdyby profíci soutěžili s amatérskými kapelami. Dále také na Portu nemůžeme jet proto, neboť je to v létě a část kapoly už po několik let jezdí do Západního Německa na tři měsíce, což znamená, že v létě nejeme "pojízdný". Ostatně na Portu už ani nejezdí řada amatérských kapel, protože Porta už není to co bylo. Že už je zohrněvaná spoustou nařízení a nechci přímo říci, že přímo cenzurou. Nakonec na Portě už dnes začíná trampská píseň dost ustupovat folku.

A tímto vlastně navážu na svou další otázku. Jaký je tvůj názor na explozi moderního folku?

Obávám se, že budu valice nekompromisní, protože folk nemá rád. A nemá ho rád z toho důvodu, neboť si připadá trapný, když dvacetiletí lidi filosofujou o tom, jakoj by měl či neměl být život. Když já dělám muziku, tak jí dělám proto, abych se odreagoval od starostí a ne proto abych si ty starosti v hudbě ještě připomínal. A nevěřím už vůbec tomu, že by se dalo písní něco vybojovat. A dále si myslím, že pod folk se skrývají všelijaké slátaniny, které nemají žádný hudební výraz, že se tam echová všechno i to co nemá hlavu ani patu, tak se to prostě strčí do folku.

Jaké trampské či popřípadě i folkové kapely považuješ za dobré?

Těch kapel je dneška strašně moc. No a z těch známějších.... Kdyby Brontosauři měli lepší texty, tak bych za skvělý považoval je. Kdyby Hoboes lépe hráli, tak bych je

DUBEN

7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23
3	10	17	24
4	11	18	25
5	12	19	26
6	13	20	27

KVĚTEN

5	12	19	26
6	13	20	27
7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23
3	10	17	24
4	11	18	25

ČERVEN

2	9	16	23	30
3	10	17	24	
4	11	18	25	
5	12	19	26	
6	13	20	27	
7	14	21	28	
1	8	15	22	29

ČERVENEC

7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23
3	10	17	24
4	11	18	25
5	12	19	26
6	13	20	27

SRPEN

4	11	18	25
5	12	19	26
6	13	20	27
7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23
3	10	17	24

ZÁŘÍ

1	8	15	22	29
2	9	16	23	30
3	10	17	24	
4	11	18	25	
5	12	19	26	
6	13	20	27	
7	14	21	28	

P
U
S
E
P
S
N

BŘEZEN

3	10	17	24	31
4	11	18	25	
5	12	19	26	
6	13	20	27	
7	14	21	28	
1	8	15	22	29
2	9	16	23	30

ÚNOR

3	10	17	24
4	11	18	25
5	12	19	26
6	13	20	27
7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23

LEDEN

6	13	20	27
7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23
3	10	17	24
4	11	18	25
5	12	19	26

ŘÍJEN

6	13	20	27
7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23
3	10	17	24
4	11	18	25
5	12	19	26

P
U
S
E
P
S
N

LISTOPAD

3	10	17	24
4	11	18	25
5	12	19	26
6	13	20	27
7	14	21	28
1	8	15	22
2	9	16	23

P
U
S
E
P
S
N

PROSINEC

1	8	15	22	29
2	9	16	23	30
3	10	17	24	31
4	11	18	25	
5	12	19	26	
6	13	20	27	
7	14	21	28	

P
U
S
E
P
S
N

považoval za dobrou kapelu. Textařsky jsou výborní Nobes a Ryvolové a muzikantsky se mi líbí Brontosauři.

Co třeba bráněti Foutnici?

Ty přeci hraji newgrass, to není zrovna trampská kapela. No, já mám rád jednodušší hudbu a Foutníci mi připadají trochu moc složití. Když Foutníci, tak prašáti, protože ty se snaží hrát dobrý bluegrass a hrajou ho dobře.

Vraťme se však k trampovíní. Ty jsi také kreslil do trampského časopisu Camp?

Ne, tam kreslil Šimek. Já jsem tam psal krátké povídky.

Můžeš nám něco říci o tom časopisu, protože ani řada členů Foutníka nemá o Campu ani páru.

Camp jsme začali dělat se stejnejmá pohnutkami jako vy a jako řada dalších lidí, jako třeba Moule. Jezdili jsme von a cořtili jsme, že bychom dokázali něco víc než jezdit von na vandr. Jednak jsme kreslili a pak jsme měli za to, že nejme úplní blbeci a že bychom dokázali i něco napsat. Tak jsme se o to pokusili a tenkrát jsme měli příležitost spolupracovat třeba i s tiskárnou. Tím jsme to měli jednodušší než vy.

Čili jste dělali oficiální plátek?

My jsme to dělali pod hlavičkou nějakého SAM či tak nějak. Takže jsme to mohli nechat vytisknout strojevě.

Jaký byl ohlas?

Bylo to pro nás dost velký sousto, protože jsme zjistili, že najde jenom o to nakreslit obrázky, napsat povídky či text písní, ale také sestavit vše dohromady a postarat se, aby to lidé dostali, aby to došlo na správné adresy. Takže to byla hrozná práce ta administrativa, větší nežli sehnat materiál pro časopis.

Takže s o to prodávalo v trafice?

Ne, to teda ne. Tenkrát jsme už krčili se Zelenáčema a pak ten časopis. Právě nám to začalo přerušovat přes hlavu, nějak jsme to nestíhali a tak vycházela dvojčísle, trojčísle a časový intervaly mezi jednotlivými čísly se zvětšovaly. Protože jsme nechtěli upustit od od grafické stránky Campu, tak jsme raději vydávání Campu časem nechali...

Měli jste také nějaké trampské přezdívky? Konkrétně třeba ty, Vyčítal a Šimek?

Já třeba ne, protože Marko je tak divný jáno, že mi připadalo, že ani žádnou nepotřebuju. Ickydy se stalo, že se ně lidé ptali, jestli je to jáno nebo přezdívka. Vyčítal byl Ben a Šimek ten taky nosil žádnou přezdívku a byl Šimek i v oradě.

Kdeho, jakou formou teď jezdíš ven ?

Často Najtalová končila s aktivní trampskou činností asi v 57 roce. Na základě toho, že se Najtalová rozpadli a že zůstaly i osady jiného kumarského ze kterého jsem se znal. Tak jsem dal dobrovolně takový sdružení, ona to snad není snad jako taková, jak se to v trampské světě bere, je to takový volný sdružení, který má řáda řádky. A tak existuje jako řádky, což jsou řádky snad, který se lišen rozpadl a s tím byli jednotlivci, kteří mají svůj jízdní ven a věděl o kým a byli to lidé třeba podobného způsobu a podobných zájmech, podobného způsobu pobyte venku jako my. Tak jsem se dal dobrovolně a v podobě dneš už od roku 57. roku uplynulo tolik let, že jsem tam v podobě už dvě generace. Podobně třeba už na podobě a jsou mezi námi i taková, která je přes 30. A tak takový volný sdružení existuje bez žádné strany, každý se volik let.

Jezdíte na své oblibě kempy či máte někde nějakou chalupu či srub ?

Ne, nechtěl stáhnout dům, spíše jezdíme na oblibě místa. Takže často jezdíme někde, kde jsme ještě nebyli, ale možná se vrátíme na místa, která jsou objeveni, která se nám zdají hezká a která stojí za to, atrykce se tam po letech vrátili. Nejvíce jezdíme na Jih, Jihozápad a Západ od Prahy.

Můžete se pokusit o provedení nějaké trampské generace a té která jezdila ven před dvaceti lety ?

Tenkrát byl trampský jaksi ortodoxnější, že ti trampové se cejtili trochu a víc učili trampský ideály než dnes.

že když tenkrát někdo byl prostě tramp, tak byl tramp na život a na smrt, takže to uvažování bylo na nárožní. Mnoho všichni měli stejný písmičky, flaky na který se jezdilo... ..Nevím, možná to vulgarizoval, ale připadá mi to, že se dnes ten trampský trochu rozplác. A tramping a k trampování se dneska lidé hlo hlo, kdo si vezme červenou kresku a jede jednou do roka se lázní a cejtí se jako tramp... A třeba lidé, kteří jezdí na party a se radíjí ven, když pak, tak lidé o dovolený, a vynechají party a dovolice, tak se cítí taky jako trampové. Tím se to trochu pozměnilo - nevím jestli to škoda nebo k tomu.

A nyní snad na závěr: Jste jsou nějaké plány Zelených do budoucna ?

To je trochu otázka na mě se mi nechce upřesnit odpovědět. Některé plány jsou asi takové, že Zelení by měli hrát country v takový ty tradiční podobě, jako krajce domů. Myslím si, že v tradiční než krajce domů, než krajce domů a krajce. To bych chtěl být jako poloměstské občanství. Jímá se jako skupina Zelení tou křivou šifou....

Na tom snad není nic špatného.....

Ne, není na tom nic špatného, ale tím píše se sleduje to, aby se na tom vyvíjelo, nikoliv

to, aby se hrála musika pro musiku nastalo na tom, jestli se to třeba natočí nebo jestli se to mále třeba hrát na pódiu.

Ne, ne že bych chtěl lichotit, domnívám se však, že vaše představa není zase na tom tak špatně ve srovnání s jinými profesionálními country kapelami.

Ne, než třeba ty, protože nepamatuji tu starou dobu. Ve srovnání s tím co hraji ostatní profesionální kapely a sice není tak nejhorší, ale je to špatně ve srovnání s tím, co se hrálo před 10 až 15 lety.

A jaké jsou, Marko, tvé veslelé plány do budoucna ?

Jednoduše bych to na to, že musiku bych si rád hrál pro potěšení a zábavu, která mě baví a při příležitostech, kdy si ji hrát chci a s lidmi se kterými mě baví ji hrát, a tak bych se radši klidil něčím jiným.

A hraješ taky na vlněch ?

Ano, rád jezdím s lidmi, kteří se něco hrajou. Mám na mysli tytaxy, abych je mohl doprovázet na banjo.

A i když někde nejede, tak si to banjo taky беру, poněvadž si nedovazu představit, že by byla nedílná, kdy bych si to banjo nevytáhl z kufříku a jen tak si brákal a procvičoval prsty.

A na display pívr - co, Marko, myslí brešlit ?

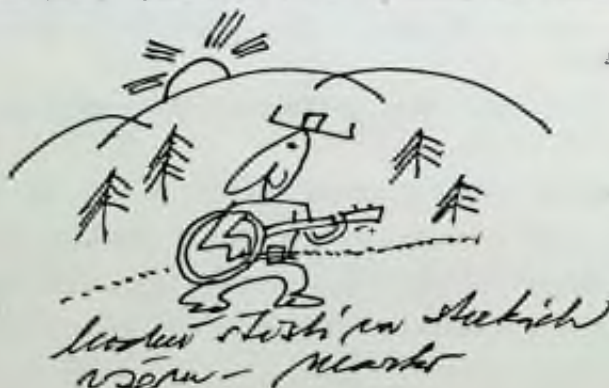
Tož brešlit čtvrtý díl Zapištalů: Kněžské kory v přírodě. Tak nevím, co budu brešlit dál. Měl bych brešlit...

Protože žádné taky objevily, hlavně se zaměřuje na Merouška a Kivoklášto, který má zaměřený.

Děkuji, Marko, za každý pokus a přeji ti ze srdce, reduci a všechny členy, aby ti tvé životní plány vycházely. Ne a tak někdy opět sago ve vlasti nebo v přírodě . . .

Ahoj a díky

S e l a d o n

Stoparstvo

Kočí se rubrika, která nás provázela na více než dvaceti stránkách a desetí úsměv poetického bláznů. I když by se dalo v této rubrice samozřejmě pokračovat, materiálu je skutečně dostatek, ale zdi se mi, že pokud vás články zaujaly a pokud ve vás vzbudili skutečný zájem o stopařství, jistě jste si již často k přemýšlení posadili nohy sami!

Takže nyní vás odpovím na otázku "proč vlastně pozorujeme stopy zvířat", odpovím otázkou po vás, NEJ LÁSKAVĚJŠÍ MOŽ VLASTNÍ JEDNÁTELI VAM ?

Když si odpovíte stylusem sáma rádi přírodu.....je to dobré, ovšem jako každá jednostranná láska /platonická/ nesívá v životě příliš mnoho zastoupení, tak jednostranná láska k přírodě bývá sámo opatrovaná, protože platonicky milovat přírodu může každý, ale jen tomu tomu přírodní lásku opětuje, tomu kdo se jí opravdu naučil milovat, protože k lásce patří i poznání, jen tomu příroda ukáže své krásy. Platonický milovec často přechází, občas si také zlomí srdce o nejbližšího bližního, zvířetí leda tak vyplácí.....

Ale nyní již konkrétně: když dovedete se stop vyčíst opravdu hodně úžasně, znáte zvylosti života zvířat, dovedete odhadovat a pozorovat pobytové snuky.....

Tak dohlédnete dobře užít zvířet, která se kolem místa vašeho pobytu vyskytují, někdy se vám podaří užít pohlevení, vypálení, počkat, dobu kdy se zvířet na místě před vámi vyskytne, někdy náhodou stav, dokonce i mnohé dramatické události, které každodenně okolo vás v tom velkém světě stávají probíhají.

Stopařství má dlouhou tradici a vy se stane teprve jejími pokračovateli. Stopařství je jedno z odvětví lesní moudrosti - ano té LESNÍ Moudrosti a které tak často hovoříte a často i vycházíte ve smyslu "je být tak v lesnických květech, to by bylo něco, třeba jako Beton, protože vás se byste tam dělali, na vaše lesní čestné předky a hlavně by jistě příroda čekala s otevřenou náručí....., je více pravda, že Beton neoplýval mroum epoustou smutností, když se poprvé do těchto políček pouštěl, ovšem za těchto smutností tam byl a často směl o ně bojovat na svou vlastní vlastní život, těžce dobýval každý kus poznání a radosti z něho....."

Tak trochu se sněží v duchu, vás kteří nohama na rukávech znak lesní moudrosti a nerozpoznáte přitom stopu lišky od havrana, mluvíte a odnese a nerozpoznáte dupat jedné od druhé šlovy.....

Vím, že vás není taklik, ale jste a pro vás byl tento článek připraven a vaše chování - i přístup k této věci se mi nelíbí - nově jistě ada na to právo to takto říci, ale jet do lesa, rozdělat oheň, ohřát si konzervu a zapálit cigaretu, vychrápat se ve spácně a pak jednou za rok na svoji počest ušítat ten oheň věřit a pod vlahou lesní moudrostí slavit o kráse a lásce k přírodě, to dohlédne shora každý blbec.

Ten kdo se to netýká se jistě nerozčiluje a proto A H O J

s podporou lesnické Mlá, která rubriku stopařství připravovala

sepsal *Smrč*

Modrá Růže

Pár slov na úvod kresleného seriálu, který budete nacházet v následujících číslech Pouťníka. Je z autorské dílny J.Foglara /scénář/ a K.Saučka /ilustrátor/ a byl vydán ke 25.výročí zpřístupnění Monšprunských jeskyní na Zlatém Koně a u příležitosti zasedání Mezinárodní speleologické unie, která se konala v dubnu 1984 v Javoří u Maletína.

Kreslený seriál Modrá růže je vlastně pouze jednou třetinou rukopisu Jestřába, který čekal na své zpřístupnění štenářům téměř třicet let. Uspělo se tak díky prosbě předsedy základní organizace 1-04 České speleologické společnosti, který na začátku roku 1983 přišel za Jestřábem s návrhem, aby pro jejich Zpravodaj napsal seriál. Seriál s jeskyněářským námětem. A bylo mu vyhověno, jak se budete i vy moci ujistit na čtyřicetivaceti stránkách, které postupně v našem oběžníku uveřejníme.

A tak věřím, že potěšíme i ty vyzrálejší štenáře, kteří se na "foglarovky" v současné době dívají s jakýmsi odstupem, s lehkým úsměvem na rtech a myšlenkou o idealismu.....Vždyť stačí jen zavířit oči představit si své klukovské a holčičí léta, kdy na každém rohu ulice koukalo dobrodružství...na každém rohu těch ulic které mijíte v každodenním spěchu, kde potkáváte děti a děti těch dětí které kdysi s radostí očekávaly každé další pokračování rychlých šípů.....a dnes jakoby s poslední osvětlenou uličkou přišly o ten krásný kus romantiky a dobrodružství.

Zajímavé na tomto kresleném seriálu je i to, že mnohé podobné sám Jestřáb prožil, třeba když s oddílem Růžů od Dobříšky prolézali nedávno objevené Monšprunské jeskyně nebo když kdysi s těžkým úrazem páteře po pádu ze saněmi ležel v nemocnici.

A tak na úvod seriálu a při této příležitosti popřejme Jestřábovi hodně zdraví a příznivý vítr do plachet, aby i ty další dvě třetiny Modré růže /původně Modré hlíny/ našly cestu ke svým štenářům.

Sark

"Dopíšu-li někdy ještě podle dnešního seriálu zbývající dvě třetiny rukopisu, aby z něj byla normální knížka, zatím ještě nevíám"

Mistru Kájovi Saučkovi děkuji za jeho vzorné pochopení mých představ a scénářů, které tak jedinečně ztvárnil ve svých kresbách."

Jaroslav Foglar

SOVTEŽ ZNÁMÁ - NEZNÁMÁ ③

Po spoustě písniček, povídek, rozhovoru....se nyní pomocí představitelů a paměti zkusíte přenést do halg pardubického nádraží. Zde se totiž začíná naše další cesta za jedním z nečetných krásných koutů té naší zemičky.

...do odjezdu vlaku zbývá ještě pár minut, tak si dáme cigárko a ještě jednou si v paměti promítneme cestu. Dalo by se jít na místo i celkem jednoduše - po silnici, ale ta nezáživná sednikilistrová cesta po tvrdém asfaltu, no přírodou je to lepší a navíc je docela teplo a v noci je díky úplňku dobře viditelné. Tak - z nádraží přímo mezi baráky a přes hlavní silnici a pak podél řeky a přes most a pak to nepříjemné stoupání po úzkých polorozpadlých schodech a už budu na cestě, ta vede přes třířňový sad - to je ale směla, teď na konci července tam asi moc třířňůvek už nezbyde....

Dál cesta pokračuje okolo sýpek a pak dál mezi poli a lesem do první vesnice, kterou budu míjet, míjet vlastně jí musím celou projít a je docela táhlá, ale na jejím konci už poutníka ovívá čerstvý vzduch odrážející se od hladiny přehrady. Potom se silnička posalu mezi lesem klikatí vzhůru k další vesničce, ale než ona sama mne přivítá svým večerním teplem, vždycky mi trochu v srdci zatrne, když procházím okolo polorozpadlého gotického kostela, ale za ohybem cesty už co do výše dominuje ohromná vodárenská věž a za vesnicí se konečně opět schází ze silničky na prašnou polní cestu, tedy polní - spíše je to cesta na loučce a sadem a před vlastním vstupem do obory opět trochu savi vnitřností samotného tuláka blikající hřbitůvek, jehož hrobničková světélka ho provázejí až k bráně jednoho malého přírodního ráje. K vlastnímu cíli - zřícenině hradu vede schůdná cesta pouze jedině. A to přes řeku po dřevěném mostě, který je jediným možným přechodem řeky z jara i na podzim, kdy její proudy v těchto místech nabývají na síle, díky okolnímu skalnatému terénu, který vytváří krásný kaňon. A tak po přechodu mostu zbývá jen malý, ale o to strážnější stoupání.....

A když už usínáte přikrytí hvězdami je slyšet spousta krásných a divokých zvuků okolní přírody, která vás zde uvítá nejen krásnější lesy a divokou vodou uprostřed červených skal, ale taky stádem muflonů, křikem dravců a při troše štěstí i na břehu řeky v poklidných zátokách lze ještě najít pozpátku pochoduujícího raka. A když se budete chtít vydat na výpravu dál, proti proudu řeky, narazíte na krásnou trampskou chatovou osadu Peklo, tedy krásnou zčásti, protože i zde se již objevily stavby narušující přirozenou krásu krajiny svojí kyčovitostí a monumentalitou. A můžete dojít až na Hřibanovickou přehradu.....

Tak, dokoušino - no pět minut do odjezdu - tak mi to čekání pěkně uteklo, snad pojedou tímhle flamendrskem něký kamarádi a kytarou, aby mi ta hodinka cesty uběhla.

Kol dnešní soutěže je jednoduchý - určit řeku a nebo alespoň vrchovinu, kdo se zwiněná obora nachází.

připravil S m r k

PO ŘECE DOLŮ

Petr Pitt Vyhlás

Ozvěna BRNO

1. Na severu kde věčný leží smrti stín tam zimu jsem prožil mnoho lidí naložil tam
jednoho dne z rána přišla dobrá zpráva že ledy začly s jarem dolů jít tam jít
po řece dolů tam každý domov má k plným stolu
na poslední zákrut ten každý dobře zná vracím se domů
docela sám padlo vodu lež v zádech mám své
rák včer se již stá proud mě nuda spát
po řece dolů tam každý domov má vracím se domů
docela sám.

2. Až první úsvit ranní vzbudí nový den
a ptáci začnou zpívat písně divčích jmen
pak slunce nad horami začne znova hrát
já musím domů, po řece se dát.

OLAF, HRDINA TĚDOVÉ PLOCHY

VEDSKOU LEDNÍ

TAK UŽ
JAKO TI
LEDNÍ
KOLEM
CI TROU!

TO ZAS
BUDE NA
STŘEDNÍ
NÁRAHO

TOHLE JE TEN JEJICH
NEMLADŠÍ OLAF
DELA PŮY NA LEDE
HMOVÉ ZÁHRADY!

CELE MÍSTO JE
VÝHODNÉ, KDO
CHCE TI SVĚDY
VIDĚT!

TO BUDE KČO PRO
TEBE, VÓ, DENY—
TY JEDEN KČO—
BRUSLAŘ!

TOHO JEJICH OLAF MŮJ
VIDĚT, SNAŽ SE NEJSMU
PŘIJÍT, KČO BYCH SBÍHAL
LÍSTKY! PORÁD JE
VYPRODÁNO!

Leďkocěk

POSTAVI JSME PRO
ODDÍL JEN PĚT
VSTUPENEK. JAK JE
MEZI VÁS ROZDĚLIT?

JEDEN LÍSTEK
MŮJ DÁT TOBĚ,
DENY, JSI NEJMILNĚJŠÍM
ČLEMEM ODDÍLU!

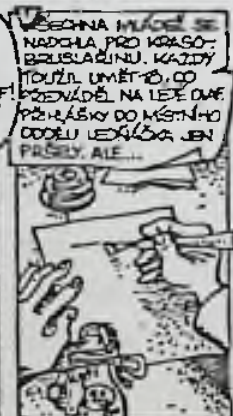

TO JE ÚPLNÁ NÁDHERA, HNED
ZÍTRA SE DÁM ZAPISAT DO LEDNÁČKA!

VŠE ALE JAKA
JE TO DŮVA—KČO
RANO, I VEČER
TRÉNOVAT?

MAMI, TO
BYLO KČO
GRASNO
OD DĚLA NA
LEDE TEN OLAF!
TO ASI NIKDY
NEBUDU!

VŠECHNA MŮJ SE
NADCHLA PRO KČO
BRUSLAŘINU. KČO
TOUŽIL UMĚT TO, OD
PŘENÁŠEL NA LETE DŮV
PŘÍKLADY DO MŮJ
ODDÍLU LEDNÁČKA JEN
PŘEDY, ALE...

KLUBOVNA
ZACHŮVA

ALE TOLIK VÁS NELZE PŘIJMOUT,
NÁS ODDÍL JE UŽ PŘEPLENEN,
NESTAČIL BYCH NA VÁS VÝVOJ!

Za Tichých nocí

Je noc. Tichá, hluboká, nepřátelská noc.

Jsom sám na hlídce v lesu. Ne ona d, že bychom se my skauti báli o svůj skrovný ma jete! Hoši nemají vlastně ničeho s sebou, kromě toho zrávého mládí. ... a to jim nevezme žádný živoucí tvor. Ale proto zde stojím opřen o kmen a hledím dolů do údolí ozářeného slabě měsícem, že na mne přicházejí v těch chvílích divné, smutné myšlenky, tak bolně, sladké, otrásojící mou duši, myšlenky, jimž podléhám....

Jaký to jen nepochopitelný stes k - podivná předtucha mne obestírá? Oheň jonž před chvílkou ještě vysoko šlehal usíná... A přece jiskřírky blyskají a poskakují v něm vesele. Nevědí, že za několik okamžiků je přemůže tma. Tu a tam ještě poslední vě tvička vyprskne, žlutavým plamínkem ozáří černé větve stromů, tyčící se ja ke strašidelné prsty nestvůry vzhůru k obloze - Ale chlad a noční pá-r y plíží se již i sem z údolí.

Měsíček ne tak čtverácky umívá svým studeným leskem, schovává se do oblakových závojų a kouzlí bílé stíny dolo na lukách.

Hoši ve stanech již spí a jejich oddychování tíše se ztrácí v ševelu stromů - - hudeb noci.. Co se teď zdá těm jejich hla vičkám? Jaké ony hrdě bouří jejich dětská s rděčka? Jsou snad právě rytíři, kteří v típytivém brnění vyjeli na pomoc princezně? Či sní dosud o červených oblacích, na než se dnes při západu slunce tak dlouho dívali?

Šťastné děti! Jak dlouho to bude trvati a život ve své surovosti a próse zapla-ší z vašich hlav barevné sny?

Buďte rády, že alespoň dětství máte tak krásné. Kdo nebyl skautem, nepochopí těch velobných chvíl.

Vzpomínám na děts tví svoje. Ne - že bych byl snad stár - vždyť je mi teprve sedmnáct let. Ale myslím na PRVÁ LETA CHLAPECKÁ, která mi uběhla prázdně v šodavě nudě velikého města.

Jak jsou ti hoši šťastni proti mně!

Je mně nevyslovitelně těžko, vzpomenu-li, že každým dnem prchám z toho krásného času a stávám se pomalu "velkým", dospělým, což bylo dříve vždy mým ideálem. A hle - nyní chtěl bych býti stále dvanáctiletým chlapcem, jako ti zde ve stanech... A nebo ujetí někam pryč, hodně daleko..., kde bych více nevzpomínal na své dětství. Žijeme jen jednou je a neradi myslíme na ně, nebylo-li šťastné...

Dolo ve spícím údolí rozpláhl ticho jedoucí vlak. Monotonní nárazy vyrušily mne z nočních úvah. Osvětlené čtverečky - okna vozů - běží v řadě tmou. V nich lidé se baví, spějící každý za svým cílem, jen jim milým a drahým, tisíce záměrů letí

kol, až vlak zapa dne v tmu za kopcem.

Nevidím ho, již jen jeho zvuky stále ještě buší v můj sluch. Vracím se k svým myšlenkám. Věak kupodivu. f. jindy hučící vlak v noční době dovedl mno rozteskniti dnes rozplašil mé chmury.

Vždyť ani, až budu stár - nemusím zanechatí skautingu, - toho svého náboženství, které mi poslední léta dětství tak zjasnilo a okrášlilo - vždyť mohu býti i nadále mlád tím, že se budu dívat na štěstí jiných, na jejich dětství!

A když v očích svých hochů uvidím ten oheň ra dosti z mládí, zda nebudu šťasten s nimi? A když vyzlatím jejich chlapecká léta, zda nebudu moci klidně zaměřiti s vědomím, že jsem byl užitečným, že jsem připravil několik hochů do tvrdého života, jehož studené vlny počítám již sám na sobě cititi? Každý jich nezdo-
lá...!

Znovu se ptám: Neprožiji účelně život, když tito hoši ve vzpomínkách na svůj nejkrásně jší věk, budou vzpomínati také na mno?

A v uklidněné mysli tančí mi kousek písničky:

"Cink, cink, až praskne číše,
cink, cink, každý si vpiše
v své srdce střípkem,
kdo měl jej rád!"

V ohni dohasla poslední jiskra.

Na východě se rodí nový den.

Jaroslav F o g l a r

/ Sk. Junák, roč. 11, č. 8. Vyšlo: květen 1925 /

TEDA, LADY, TÁ Tvoja NOVÁ ČIAPKA VÔBEC
NENI PODĽA MOJHO VKUSU.....
TO VIEM, ALE KÔLI TEBE SI NENARAZIM NA
HLAVU FĽAŠU OD RUMU.....

PORTA 86

Odberateli vyklad letošní Porty v rámci přenosůs fundovanějších a záběhlojšíh v této činnosti, přese to všechno Vše nabízím "stylem honosné rukavice" několik pestičů. Tě-
šim se na Reportýra kazaráda Houly.

není pořadatel jako pořadatel

když jsem vstoupil do brány oficiálního programu švihlo mě do očí dvojí označe-
ní lidí kteří se na Portě v rámci podí-
leli - díky za ně, alespoň jsem se mohl
okamžitě orientovat v tom, kdo pro Portu
něco dělá a kdo je ten angažovaný.

/zn. vyjizdy se povolují/

do folku se vejde všechno

rovněž tak folk se dnes hraje téměř na
většinu hudebních nástrojů, ovšem le-
tos mi obzvláště chyběli elektrické var-
hany a lesní roh.

/zn. Porta 2000 - bící řísoné počítačem/

pečení bylo krásné

opravdu přile všem, snad až všem moc,
škola, že nějaký ten liják a pokles
teploty neuklidil něco z té špíny, kte-
rá se sem zanesla ze všech koutů naší
vlasti.

/zn. Bůh byl v Nashville/

portovní přírůstek - prkotiny

loni prý párek a rohlík dosáhl na konci
na konci porty ceny 6,80; letos sahal od
0,70.

/zn. jeden páreček pro blažového
trapiště, prosím.../

a abych pořád jsem netrhlal zcela ve
zkratce čárnu a nebo vyjasnuju co me
zaujalo, co se mi líbilo, z čeho jsem měl radost, co jsem oddivoval, co bylo fajn -

není třeba jsemovitě přikazovat, takže začínám:

všechni fajn lidé a kazarádi, Žaloun a Hradištan, kazarádky v plavkách, večerní "soj-
žny", dobrá hudba, a.p. pro Mikiho, nahlédnutí do rodácké Portýra /u oken jsem šnořdíl
šacot a co jsem slyšel si nechám pro sebe/, z.p. pro Bertu, Albatros, vzpomínka na J.
Mottla, Jana B., pořady zaměřené na trampskou píseň, články Houly a Hoply v Portýru,
country - to právě neúnavně hrané v noci, dobří folkaři, výstava fotografií, poezie,
oranžová vesta, řezbářský stánek s dřevěnými pišťalkami a jejich výrobou, dobrá muzi-
ka - ať již to byl folk, country, bluegrass, trampská pí aniška.

Líbilo se mi dvacíta Porta.

Protože Portýr vychází v nákladu 19000 výtisků /4 číslo o čtvrtinu více/ a jistě se
nedostane každému /i některý, kteří o něj stojí/ do rukou, uveřejním v příštím čís-
le Routniku několik vybraných článků - epíše podle našeho vkusu, proto se prosím ne-
divte, že pod tituly většiny vybraných věcí budou podepsáni především Houla, Hopla,
Miki, Gabi, Míď.

je těžké stále ožítovat trampskou píseň

ano, je tomu tak, vždyť třeba takový nes-
tor t. písně, jakýs kapitán Míď určitě je
přítel do autorské soutěže s "Čeduličkami"

/zn. snad Školov přitíhí rok/

v soutěži o črtodennějšího trampa

které cíle vyhlášená nebyla, ale vítěz
je i tak znám, je jím kazarád, který
ani ve tisícoti stupňové vodru neodlo-
žil své koulavé "pulitry" a maskáčový
komplet tloušťky pancíře.

/zn. T.O. Specení Těle/

o tom že svědčí

o tom, že hodně lidí jezdí na Portu ze
čistokliv jiný než je hudba a rovněž,
že ale není zrovna každý tramp a kaza-
rád svědčí i to, že při Wlajce se lidé
vesele baví, pokulují a chadí pro pivo

/snad by bylo lepší ji vynechat/

moji kazarádi už sem nejezdí

když jsem byl na Portě poprvé v roce 81,
nejezdil jsem ani moc dlouho ven, ale
tenkrát jsem potkal tady apoustu kazará-
dů z vláků, nádraží, lesů. Potom v roce
84 jich bylo méně, ale i tak dost a le-
tos kazarádů a vandru jsem potkal přes-
ně pět, tedy co se týká vrstevníků, zato
bývalých spolužáků /nevin snad za těch
pár let vytrhili své zájmy/

připravil S m r k

už dlouho chci jít do lesa
už dlouho chci jít do lesa
a schledu na dolet
a a dlouhou všech uší
tam kde prazeni tráva
a kde vyvrácený strom
zhrvavěl pod moruší
tam kde vítr hrává
na dutá teras stromů
jako na varhany
kde je jen cesta
na vlastní nebezpečí
ale na všechny strany
už dlouho chci jít do lesa
kde svěží tichou
divoké včely se prohánějí

/Zdeněk - Praha/

Ž i v e t jako v pohádce

/februální poezie/

Povín vás něco ve tom kraji
kde každý vandrák
šlape si tabák
/ potom tam šparťy mít mají! /

Tam ve století vědeckotechnické
revoluce
jí vločky se okřikí
dřevěnou lžící
a před jídlem si nemejou ruce

Vo někdy spěchu nemaj ani páru
mají dvě podrážky
na svět blbě narážky
a nenáviděj ty, co jezděj v novém
táru

Tam žije se skoro jako v pohádce
tam zelen se nosí
a choděj i bosí
a neohlížej se ve vlastní zahrádce

Žítas je n to, co je skutečné.
zhasněto lampy
aš půjdu trampí
Proč svítit někde zbytečně?!

/Strunka - Plzeň/

HOSPODSTVÍ MÁJINÉ

V jednom malém městečku
králi na harmoniku
a sčítal kvílel
nad zčernalým stílechama dětí
kde tiše a ráčově spaly děti
i ty větší
Králi si na hudbu
a potom lant
které suše plestaly na špinavý stůl
Stálo tam malý dítě
u jednoho rohu
toho pocintaného stolu
a okousanou tužkou psalo
na starý pytlík od souky
voko bere a sto a ještě jednou
a starý hraser prohrává
a ještě jiný hlouposti
obíralo karty spadlý na zem
počítalo drobný který táta vyhrával
ucouávalo nabídnutéj ruc
na ový zdraví
a na tátovo i na zdraví tlustýho hospodskýho
ospale přecuralo proti světlu nahý žárovky
olepený suškanou
a nesmělo brečet

ten malý hospodskýho stánek

Strunka 1967

N I K D O N E V Í

hrají: N e z m a ř i

České Budějovice

Vstává ráno, den se dal na pouť
Jako pták letí dál, už je ráno
svítá, slunce rozlilo svou zář
sem k nám vstávej
dál na cestu známou, dál, vstávej, už je ráno
dál jen dál, až tam pod nebeskou bář, dál, vstávej

Nikdo neví, nikdo se nedoví
co provází svět od jeho zrození
kolik bylo hrůz, co si připsal na svůj vrub
co šilenců a vrahů, kolik soužení

Přesto se nám točí dál, tak na co by se člověk bál
že nedočká se cílů svých a toužení
lásky trochu lidem dej, pak nezdá se tak šedivej
že svítí ještě slunce, radost velkou měj
- hřát bude dál

Nikdo neví, nikdo se nedoví
proč dostal člověk darem špatný svědomí
když rozplynul se dým a úsměv z tváře zahnal stín
co šťastnejch chvil už bylo v lidským ploužení

Nikdo neví, nikdo nemá ponětí
jak vzniklo nebe, peklo, zem a podsvětí
pod nebem člověk žil, sám si peklo vytvořil
teď provází ho životem jak prokletí.

Kůň - černý přítel a kamarád...

Kdo z vás, k nimž národnostně patří příroda a vesměs si nikdy nepatí cestovat krásného
vzpomíná a a uvidí v roce uvidí slajsové hlavy svého čtyřnohého přítele strávit dlou-
hopos jediný den na loukách cestách a lesích? Jako je spousta nepříjemných a a přání,
tak naproti tomu očekávají i my a přání splnění - sami jste volili, ale proč. A o jed-
nom takovém splněním nyní bude nyní řeč.

Kdo, kdo se takové tušil my plní se možná razí "dostání potkání", ovšem my
jsou zde vyvolány potky a slunce. Při návštěvě tehdejšího "koně" /"koně" / se v
kuchyni na čarou vytrátila na těch dvacet let čimati dost a dost nádherná, ale
odlišná pro nejvzácnější křiž jedinou takovou "nestorovou" akci předchází spousta
trápenstvích a hodin ve stájích i při odjíždění domů.

V roce 1964 se konal na jízdárně ve Frankfortu p. Mecklenburku kurs "western jízdy",
který vedl výborný trenér Bert Heng se svou ženou a účastníci se přivítali spoustu
nových střepů z toho volného poháru jezdeckého umění, které předávají dle a splat-
ňují při různých klasických a orientálních jízdách. Jako nepřítel byla Berkydská
a Jereňská steska, Western show..... Takže jak je vidno i přes varietajské techni-
ce, očekávají ještě nadšení a silovnici krásného "koněského lezení", kteří pře-
dávají přirozenou krásu a radost a pohybu i ná.

A se z toho všeho plyne vlastně pro vás, pakliže někdo má zájem o takovouto
takou naši občasnou návštěvu volného času a to jedno setkání ho bude stát spoustu dří-
my, ale krásné dčiny ve které se lidé lidský pot z vůle koněských těl.

A tak rozhodně neví vás všem, kteří jste tohoto nadšení propadli popřít hodně sil
a radosti v zaplňování obyčejného lidského smu.

podle článku uveřejněného v t. kulturní na rok 1964

a vydané Jerryho a E. Pedros

napisal a s k

Hudba i slova: Wabi Rivola

Dál cesty nevedou
kůň klopytá
a nechce se mu krajem jít
Mou starou lebedou
vzpomínky táhnou
na místa kde bych chtěl žít

Vim kde se končí kraj
kam zatouláme se
jednou až ti sbohem dám
víc stejně nehledám
A tady skončím
jak Bludnej Holanďan

2. Also a person's blood is not

done poroceni a J. Minareu

Oni se čítají jako nové
té krásné čty transistory
a nechtějí být v čarodě stínu
míst, která mají
po boněm,
po vlastních zobrazeních
hledat své tajné končiny
a louky, kde se rozní záha
na obzoru země v ústí tůň,
či nebojí se v horách bláznů
hledají
Starou Petrou Stokio

Kibata tomu say a hosty
 saladitoiné..... do puberty
 tak stavimne..... Já však říkám,
 je příliš mnoho jazyků osob,
 které jsou do prádel
 a nikdo.
 Mladé je chlapeč, dál tu stojí
 ve stádech, v plátech
 v horách ohroží,
 a tou odvahou i bídní bou
 řítkou nám pous
 rozlétou.

no ability "study subject class"

WYOMING 1960

Stalo se na osadách i jinde

a nyní již běžné informace:

Ve Sklance se konal třetí ročník "Zlatého klávesníka" - přehlídky folkových, trampských a country kapel. Proběhl 7.-8.6. a podle informací/přehledů/ se již nikdy

udělat tyto kapely: Veterani Western, Dule, Hanička, Zlatý šel, P. J. Kouckí....
V průběhu koncertů dvou ročníků bylo hlavně "klávesníkem" obecenstvo. A letos?

~ ~ ~

Že v budějovickém cyklu
večerní se již na obec-
stvo stěhovat nemusí!!!

~ ~ ~

14.5. proběhl v Brně pořad
s Jaroslavem Foglerem. Šel
se poschopitelské točila ko-
len 2.7. Foglerovi ani pla-
káty Marto Bernice. Jedině
aš vešl skutečně a náhodou
svejs ležba a nedohledného
veduška pláňou šest hodin
odpovídal nervozitu sálu.
A náhodou šel a loubení
bylo opravdu krasné.

~ ~ ~

Velký závod vane pořádku
na Velké Jeze krasné
s T.Š. Největší, startovalo
se ve Vyšším krasu. Akce
proběhla od 28.7. do 3.8.

~ ~ ~

Jarší čas už pomalu uplynul, ale plavany lásky arde lidem nepoužívá
a tak nás do vedebce přišlo opět jedno oznámení o svatebním aktu.

Ivana Šimulová a Jaroslav Sedláček

od zvolili společnou cestu nejenom trampské životy. I když takto posoudit stále taková
křivice mezi trampským a tím obvyklým životem vůbec existuje. Také přejeme hodně lásky
a vzájemné lásky.

Vešle Solitérie

Ve svojích slovovratu, který byl vinný
30. výročí Zlatého klávesníka, se dostali k vlast-
ním oslavám i sami osadníci. Ukazovalo se
tak týden po svojích na hazardu se munt-
né účasti krasné. Takže vlastně v munt-
né účasti dvou "podniků" by se dalo udělat
jedno malé rovné asi

~ ~ ~

T.Š. Kouckí

Přátelé a kamarádi

zve vás na

3. VEČER TRAMPSKÉ PÍSNĚ

dlohodobého pořadu

ZVLÁŠTNÍ ZNAMENÍ TOUHA

povídání, hraní a zpívání z cyklu

Historie a vývoj trampské písně a trampování

Účinkují

MIKI R. VOLA KLAS

MIKI R. VOLA KLAS

SAMANTART KLAS KLAS z Týna z Vit.

MILAN SOUŠP. CHIGLETS / Slava

MIKI R. VOLA KLAS

MIKI R. VOLA KLAS

SLANICE

MIKI R. VOLA KLAS

MIKI R. VOLA KLAS

PAVEL KOHONKA - BALM

MIKI R. VOLA KLAS

KARE JAKES KLAS

ČTVRTEK 5. ČERVNA 1986 V 19.30 HODIN

Klub mládeže, Na sadech 18, Č. Budějovice

Předprodej vstupenek tamtéž

Jdi 2-284557-86

~ ~ ~

A byla tu opět
jedna akce ve
stylu Novor - Jih
o víkend 11.-12.7.
na hradech lousch.
Zajímavostí na
této akci je, že
ji pořádali dva
kamarádi, které
kdybychom chtěli
zařadit do nějaké
věkové kategorie
museli bychom
třeba u akce
odmítnout pro odraz
vířete. A jak se
akce proběhla se
dozvíte v přípra-
vované ústřední
o tradicích tramp.
akcí, který přípra-
vujeme do dalšího
čísla Routníka.

~ ~ ~

Mala' galerie trampů

vybráno z dílky P.S. Komeristy - vydáno v roce 1931, ve kterém se snažil svým jménov-
tým způsobem postihnout několik základních druhů životního způsobu zvaného "tramp".

Tramp skalsní

Tramp skalsní není tramp, který leští do skal, ale tramp, který
žije trampováním. Vyráží do přírody se každého počasí, je dře-
níkem, který miluje opání ve sněhu i v dešti a který vždy od-
mítne pozvání do teplé místnosti nebo boudy. Zná všechny staré
i nové tany, má přehled o každé boudě, umí si postavit per-
fektní makovaný přístřešek, do kterého neteče a rozdělá ohně
i v tom největším lijáku. Je to většinou samotář, trochu podi-
vinského rašení, který se sice někdy vyjímá ženám o pítí. V této
době jak je výše uvedeno, je mezi trampy velká roztržka, a je na
vyřešení. Někteří bývají označováni též jako kumáři.

Tramp ortodoxní

Nic šerní příslušnost se trampové rádi dělí na sovětské a
jilské. Někteří z nich se stávají trampy skalsními, ale povět-
šinou se z nich stávají trampové ortodoxní. Ortodoxní tramp je
zajímavý druh. Je to tramp, který si zakládá na tom, že je
tramp a dělá si záležet, aby to bylo naprosto patrné vidět.
Nejlépe příkladem jsou tzv. e x i g - t r a m p o v á /poj-
menování autora/. Tito trampové nosí součástí výstroje, obuv
a termy pouze originální, a to nejčastěji z výstroje US Army.
To jim dodává vědomí vlastní důležitosti a radostnosti nad
ostatními trampy. Jsouce oděni opáskem, pouzdry, kšand-
mi a různými cinglácemi doplňují šatstvo a US termu /vše
orig./ vyrábějí na své touhy příslušné.

Tramp zpuštělý

Vyskytuje se ve dvou zjevně odlišných odrázech.

1. zpuštělý I.a typ - vznikl z trampa skalsního, který přepadl
alkoholu, léčí si námlou příbodu srdeční /lásku/ nebo njetil,
že spát venku je začátek těžkých nemocí ve stáří a rozhodl se
tudíž raději pro cirhózu jater. Tento typ se vyskytuje v hor-
podácké lepkách senových stupin, a to po celý rok.

/pokračování příště/

Pakliže
objevíte
pravopisnou
chybu,
zavada
je na našem
OKU !?

Poutník

21

červen

MĚSÍC Vyd.

25. 7. 1986

DATUM vyd.

Po třech měsících
ode dne vydání
vraťte výřek
na jednu z adres!
Adresy jsou přilože-
ny na 2 stránce
oběžníku.
(str. Podpisy, -
čtenářů)

VYDAVÁ: UNIE SOLITARIO - T.S. SMRK & T.S. ZELÍ

SPOLUPRÁCE: T.S. Cipíček, Dr. Čenda (A T.O. Modrá Krava)
Seladon (T.O. Kočovníci), T.S. Faney, Múna,
Bobr a Škubánek (T.S.S. Fort Luck), Tlamejš
(T.O. TORNADO), Frad (A T.O. Žlutý Medvěd), T.S. Tužňák

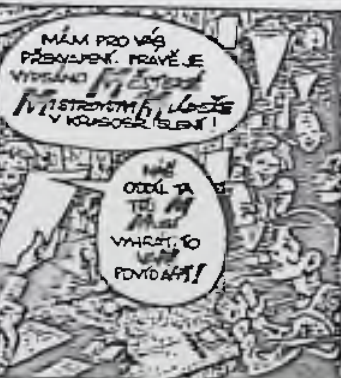
NEPRODEJNÉ

POUTNÍK - TRANPSKÝ OBĚŽNÍK - PRO DÍLOVNÍKY PŘÍRODY A TRANPU.
MĚSÍČNÍK - VYDAVÁ UNIE SOLITARIO - T.S. SMRK & T.S. ZELÍ

(Sv. hřib)

GO ZNAEMÁ VILKA M

pokračování příště